შეხვედრა მღვდლებთან, ბერ-მონაზვნებთან, სემინარისტებთან და სამრევლო საქმიანობის მუშაკებთან

წმინდა მამის სიტყვა

ყოვლადწმინდა ქალწული მარიამის ცად აღყვანების სახელობის ეკლესია - თბილისი

შაბათი, 1 ოქტომბერი, 2016 წ.

საღამო მშვიდობისა!

მადლობა, ძვირფასო ძმაო, მადლობა თქვენ.

ახლა ყველას გიპასუხებთ, ყველა კითხვას ერთბაშად გავცემ პასუხს.

როცა შენ [გულისხმობს მღვდელს, რომელმაც სიტყვით მიმართა წმინდა მამას] ლაპარაკობდი, გამახსენდა ერთი ამბავი, რომელიც მოხდა სომხეთში, ქ. გიუმრიში, წირვის ბოლოს. ამაში ეს [მონს. მინასიანი] დამემოწმება. როცა წირვა მორჩა, „პაპამობილზე" ვუხმე მეუფეს და მასთან ერთად იმავე ქალაქის სომხური სამოციქულო ეკლესიის ეპისკოპოსს. ანუ, ერთად ვიყავით სამი ეპისკოპოსი: რომის ეპისკოპოსი, გიუმრის კათოლიკე ეპისკოპოსი და სომეხი სამოციქულო ეპისკოპოსი. სამივე ერთად! ხილის სალათისა არ იყოს! ერთი წრე დავარტყით და ჩამოვედით. და როცა მანქანისკენ გავემართე, ერთმა მოხუცებულმა ქალმა ხელით მანიშნა, აქეთ მოდიო. რა ხნის იქნებოდა? ოთხმოცის? არც ისე მოხუცი იყო... თუმცა, გარეგნულად ოთხმოცზე მეტს მისცემდით. ბარიერის მიღმა იდგა. მეც მომინდა მასთან მისვლა და მისალმება. მოკრძალებული ქალი იყო, ძალიან მოკრძალებული. სიყვარულით მომესალმა... ერთი ოქროს კბილი ჰქონდა, ადრე რომ იყო მოდაში. ასე მითხრა: „სომეხი ვარ, მაგრამ საქართველოში ვცხოვრობ. აქ საქართველოდან ჩამოვედი!". რვა საათი, ან ექვსი საათი მაინც იარა ავტობუსით პაპთან შესახვედრად. მეორე დღეს, აღარ მახსოვს სად მივდიოდით, ორი საათის გზა იყო, ის ქალი იქ დამხვდა! „ქალბატონო - ვუთხარი - თქვენ საქართველოდან ჩამოდით, ამდენი საათი იმგზავრეთ... მეორე დღესაც ორი საათი იარეთ ჩემთან შესახვედრად... ", „დიახ! - მიპასუხა - იმიტომ, რომ რწმენა მაქვს!". შენ მითხარი, *რწმენაში განმტკიცებულნი ვართო.* მტკიცე რწმენა ის დამოწმებაა, ამ ქალმა რომ გვიჩვენა. მას სწამდა, რომ იესო ქრისტემ, ღმერთის ძემ, დედამიწაზე პეტრე დატოვა და ამ ქალბატონს პეტრეს ნახვა სურდა.

რწმენაში სიმტკიცე ნიშნავს შეგეძლოს სხვებისგან რწმენის მიღება, მისი შენარჩუნება და სხვისთვის გადაცემა. მტკიცე რწმენაზე საუბრისას შენ ახსენე „წარსულისა და ერთგვნული ისტორიის არდავიწყება, გაბედული ოცნება ნათელი მომავლის შენებისა". რწმენაში განმტკიცება ნიშნავს არ დავივიწყოთ ნასწავლი, მეტიც, კიდევ უფრო გავამრავლოთ და ჩვენს შვილებს გადავცეთ იგი. ამიტომაც, კრაკოვში ახალგაზრდებს საგანგებო დავალებაც მივეცი - დალაპარაკებოდნენ ბებიებსა და ბაბუებს. სწორედ მათ გადმოგვცეს ჩვენ რწმენა. თქვენც, ახალგაზრდებთან მომუშავენო, ასწავლეთ მათ ბებია-ბაბუების მოსმენა და მათთან საუბარი, რათა მიიღონ რწმენის კამკამა წყალი, შეიმუშაონ და გაზარდონ რწმენა და იგი უჯრაში კი არ გამოკეტონ, არამედ განავითარონ, განამრავლონ და შვილებს გადასცენ.

პავლე მოციქული, მეორე წერილში, თავის საყვარელ მოწაფე ტიმოთეს მოუწოდებს განიმტკიცოს დედისა და ბებიისგან მიღებული რწმენა. ჩვენც ამ გზით უნდა ვიაროთ, რაც ჩვენივე განვითარების საწინდარია. *მემკვიდრეობის მიღება, მისი გაზრდა და გადაცემა.* მცენარე უფესვებოდ ვერ გაიზრდება. ვერც რწმენა გაიზრდება დედისა და ბებიასეული ფესვების გარეშე. ვერ მაშინ გაიზრდება თუ სხვისგან მიღებულს ჩემზე პატარებს - ჩემს „შვილებს" არ გადავცემ.

რომ შევაჯამოთ, რწმენის სიმტკიცისთვის საჭიროა წარსულის ხსოვნა, აწმყოში სიმამაცე და მომავლის იმედი. ეს, რაც შეეხება რწმენის სიმტკიცეს. ნურც იმ ქალბატონს დაივიწყებთ, საქართველოდან 6-7 საათი რომ ავტობუსით იმგზავრა სომხეთში, გიუმრიში ჩასასვლელად, რომლის ეპისკოპოსიც გახლავთ მონს. მინასიანი, და მეორე დღეს ერევანში გაემგზავრა, რათა კვლავ ეხილა პაპი. არ დაივიწყოთ ეს ხატება! ის ქალი აქ ცხოვრობს, სომეხია, მაგრამ საქართველოდანაა! აქაური ქალი კი ცნობილია თავისი რწმენით, ძლიერებით - მათ მიჰყავთ წინ ეკლესია!

შენ კი, კოტე [სემინარისტი], ერთხელ დედას უთხარი: „მეც მინდა იგივე ვაკეთო, რასაც ის კაცი აკეთებს" [მღვდელი, რომელიც წირვას ატარებს]. შენი სიტყვის ბოლოს კი განაცხადე: „მემაყება ჩემი კათოლიკეობა და ისიც, რომ ქართველი კათოლიკე მღვდელი ვიქნები". ეს მთელი გზაა... თუმცა, შენ არ გითქვამს რა გიპასუხა დედამ... რა გითხრა, როცა განუცხადე: „მეც მინდა იგივე ვაკეთო, რასაც ის კაცი აკეთებს" [სემინარისტი პასუხობს: „პატარა ვიყავი და დედამ მიპასუხა, კარგი. გააკეთე ის, რასაც ის კაცი აკეთებსო"... პატარა ვიყავი]. ეს კიდევ ერთი მაგალითია ძლიერი ქართველი ქალისა, ქართველი დედისა. ის ხომ შვილს „კარგავდა", მაგრამ ღმერთს მადლობას სწირავდა. იგი შვილს აცილებდა სავალ გზაზე. იცოდა, რომ ვერც დედამთილი გახდებოდა!.. ასე იწყება მოწოდება!.. იქვეა დედაც, იქვეა ბებიაც... შენ ერთი ძალზე მნიშვნელოვანი სიტყვაც წარმოთქვი: ხსოვნა. ხსოვნა პირველი ძახილისა. მარად გახსოვდეს ის წამი, ისევე როგორც ის პირველი სიტყვები გახსოვს: „მინდა ის ვაკეთო, რასაც ის კაცი აკეთებს". რამეთუ, ის ყოველივე, რაც შენს გონებაში მოხდა, ზღაპარი როდია - ის სულიწმიდის ნამოქმედარია. შემოინახე იგი შენი ხსოვნით, შემოინახე სულიწმიდის მადლი. ამას ყველა მღვდლისა და მონაზვნის გასაგონად ვამბობ!

ყველა ჩვენგანს ცხოვრებაში გვაქვს ან გვექნება რთული მომენტებიც. ჩვენ, აღკვეცილებსაც გვაქვს იმგვარი დღეები, როცა გვეჩვენება რომ წინ ვეღარ მივდივართ, სხვებთან თანაცხოვრება გვიჭირს ჩვენს თემსა თუ ეპარქიაში... ასეთ დროს ერთი გამოსავალია - შევჩერდეთ და ხსოვნას მივუბრუნდეთ. გავიხსენოთ ის წამი, როცა ჩემში სულიწმინდამ იმოქმედა. გავიხსენოთ წამი, როდესაც წარმოვთქვით: „დედა, მინდა იგივე ვაკეთო, რასაც ის კაცი აკეთებს", წამი, როცა სულწმინდა შეგვეხო. მოწოდების სიმტკიცე ჩვენს ხსოვნაშია ჩაწერილი, ხსოვნაში იმ სიყვარულისა, რომლითაც უფალი მოგვეპყრო და რომლითაც გვითხრა: „მოდი, მოდი ჩემთან". სწორედ ამას გირჩევთ ყველა აღკვეცილთ: ნუ დაბრუნდებით უკან, როცა სირთულეს შეეჯახებით. უკან მხოლოდ იმ წამის გასახსენებლად მოიხედეთ. მხოლოდდამხოლოდ ამისთვის. აი, ასე განმტკიცდებით რწმენაში, ასე განმტკიცდებით მოწოდებაში... მიუხედავად ჩვენი სისუსტეებისა, ჩვენი ცოდვებისა. ყველანი ცოდვილები ვართ. ყველას გვჭირდება აღსარება, მაგრამ ქრისტესეული გულმოწყალება და სიყვარული ჩვენს ცოდვებზე დიდია.

ახლა კი თქვენს ორ ნათქვამს მინდა შევეხო. მაგრამ, ჯერ ეს მითხარი: მართლა ასე ცივი ზამთარი იცის ყაზახეთში? მართლა ასეა?... მერე რა, მაინც წადი!

ახლა, ირინას ვუპასუხებ. მღვდელსა და ბერ-მონაზვნებს რწმენის სიმტკიცეზე ვესაუბრეთ. მაგრამ, როგორია რწმენა ქორწინებაში? ქორწინება ყველაზე ლამაზი რამაა, რაც კი ღმერთს შეუქმნია. ბიბლია გვასწავლის, რომ ღმერთმა კაცი და ქალი თავის ხატად და სახედ შექმნა (შდრ. დაბ. 1,27). ანუ, კაცი და ქალი, რომელიც ერთ ხორცად იქცევიან, ღმერთის ხატები არიან. მესმის, ირინა, ის სირთულეები, რომელიც ქორწინებას ხშირად თან ახლავს: უთანხმოებანი, ცდუნებები... „მერე რა, განვქორწინდებით - ესაა და ეს! მე სხვა კაცს მოვძებნი, ის კი სხვა ქალს და ყველაფერს თავიდან დავიწყებთ". კი მაგრამ, ირინა, იცი ვინ იხდის განქორწინების ხარჯებს? ორი ადამიანი ხართ. რომელი იხდით?

[ირინა პასუხობს: ორივენი]

ორივენი? არა! მეტი! ღმერთი იხდის! რადგან, როცა „ერთი ხორცი" ორად იყოფა, ღმერთის ხატი წაიბილწება. ამის საფასურს ბავშვები, შვილები იხდიან. თქვენ არ იცით, ძვირფასო ძმანო და დანო, არ იცით როგორ იტანჯებიან ბავშვები, პატარა შვილები, როცა მშობლების ჩხუბსა და დაშორებას უყურებენ! ქორწინების გადასარჩენად ყველაფერი უნდა გააკეთდეს. ნორმალურია ცოლ-ქმრის კინკლაობა? დიახ, ნორმალურია. ეს ხდება ხოლმე. ის კი არა და, ზოგჯერ „თეფშებიც დაფრინავს"... მაგრამ, იქ სადაც ნამდვილი სიყვარულია, შერიგებაც არ დააყოვნებს. მე მეუღლეებს ერთ რჩევას მივცემდი: რამდენიც გინდათ იმდენი იჩხუბეთ, მაგრამ დღის ბოლოს აუცილებლად შერიგდით. და იცით, რატომ? იმიტომ, რომ მომდევნო დღის „ცივი ომი" ძალზე სახიფათო რამეა. რამდენი ქორწინება გადაურჩენია დღის ბოლოს მეუღლეების მიერ გამოჩენილ გამბედაობას და, ბრტყელ-ბრტყელი საუბრების მაგიერ, ერთმანეთის მოფერებას! რა თქმა უნდა, უფრო რთული სიტუაციებიც არსებობს, როცა საქმეში ეშმაკი ერევა და ქმარს მის ცოლზე უფრო მომხიბლავ ქალს, ცოლს კი მის ქმარზე უფრო ყოჩაღ მამაკაცს წარუდგენს. მყისვე ითხოვეთ დახმარება! როცა ასეთი ცდუნება დაგეუფლებათ, მყისვე ითხოვეთ დახმარება!

აი, ამას გულისხმობდი შენ, ირინა, როცა წყვილებისადმი დახმარებაზე საუბრობდი. მაინც რით დავეხმაროთ ამგვარ წყვილებს? რით და, *მათი მოსმენით, მათდამი სიახლოვით,* თანადგომით, მათზე ზრუნვით, კეთილი რჩევით, ეკლესიის სხეულში ჩართვით. მოსმენა, თანადგომა, ზრუნვა, კეთილი რჩევა, ჩართულობა. კათოლიკურ თემი უნდა ეხმარებოდეს ამგვარ წყვილებს და ხელს უწყობდეს ქორწინების გადარჩენას. ქორწინებაში სამი ოქროს სიტყვა არსებობს. მე წყვილს შევეკითხებოდი: „გიყვართ ერთმანეთი?" - მიპასუხებენ: „დიახ". „და როცა ერთმანეთისთვის რაღაცას გააკეთებთ, მადლობას უხდით ერთმანეთს? როცა ერთ-ერთი თქვენგანი რაიმე ცუდს ჩაიდენს, პატიებას თხოვს მეუღლეს? ანდა, როცა რაღაც გეგმა გაქვთ, მაგალითად, ერთი დღით სოფელში წასვლას ან რამე ამგვარს აპირებთ, მეუღლეს ეკითხებით აზრს?". აი, სამი სიტყვა: „რას ფიქრობ? შეიძლება?"; „მადლობა"; „ბოდიში". თუ ცოლ-ქმარი იყენებს სიტყვებს: „"ბოდიში, შევცდი"; „ეს შეიძლება გავაკეთო?" ან „გმადლობ, რა კარგი კერძი მოგიმზადებია", „შეიძლება?". „მადლობა", „ბოდიში" თუ ამ სამ სიტყვას იყენებთ, ქორწინებაც წარმატებული იქნება. აი, ესაა დახმარება.

ირინა, შენ, ახსენე დღევანდელი ქორწინების დიდი მტერი: გენდერის თეორია. დღეს ქორწინების წინააღმდეგ მსოფლიო ომი მიმდინარეობს. სახეზეა გამანადგურებელი იდეოლოგიური კოლონიზაცია, რომელიც იარაღით კი არა, იდეებით მოქმედებს. საჭიროა ამ იდეოლოგიური კოლონიზაციისგან თავის დაცვა. ქორწინებაში წარმოქმნილი პრობლემები რაც შეიძლება სწრაფად, დღის ბოლომდე უნდა მოგვარდეს და არ დაგვავიწყდეს ზემოაღნიშნული სამი სიტყვა: „შეიძლება?", „მადლობა", „მაპატიე".

შენ კი კახა, ღია ეკლესია ახსენე, თავის თავში რომ არ იკეტება და ყველა ადამიანის ეკლესიაა, დედა ეკლესიაა. დედა ყოველთვის ასეთია. იესომ ჩვენ ყველას ორი ქალი მოგვივლინა: დედამისი და მისი სძალი. ეს ორი ქალი ერთმანეთს ჰგავს. დედა იესოს დედაა და მან იგი ჩვენს დედად დაგვიტოვა. მისი სძალი კი ეკლესიაა და ისიც ჩვენი დედაა. დედა ეკლესიასა და დედა მარიამთან ერთად შეგვიძლია წინ უსაფრთხოდ ვიაროთ. ისევდაისევ ქალამდე მივდივართ. როგორც ჩანს, უფალი უპირატესობას ქალებში რწმენის განმტკიცებას ანიჭებს. მარიამი - ყოვლადწმინდა ღვთისმშობელი; ეკლესია - ღმერთის წმინდა სძალი, თუმცა ცოდვილი ჩვენში, მის შვილებში. და კიდევ, ბებია და დედა, რომლებმაც რწმენა გადმოგვცეს.

სწორედ მარიამი, ეკლესია, ბებია და დედა დაიცავენ რწმენას. თქვენი ძველი ბერები ამბობდნენ, და ისმინეთ: „სულიერი არეულობის ჟამს თავი წმინდა ღვთისმშობლის მოსასხამის ქვეშ უნდა შევაფაროთ". მარიამი კი ეკლესიის მოდელია და ქალის მოდელიცაა, რადგან ეკლესია ქალია და მარიამიც ქალია.

დაბოლოს, ერთი რამ... ვინ ახსენა? მგონი, ისევ კოტემ - ეკუმენიზმის პრობლემა. ნურასოდეს იჩხუბებთ! დაე, თეოლოგიის აბსტრაქტულ საკითხებზე თეოლოგებმა იმსჯელონ. მე კი როგორ მოვეპყრო ჩემს მართლმადიდებელ მეგობარს, მეზობელს თუ, უბრალოდ, მართლმადიდებელ ადამიანს? როგორ და, ღია უნდა ვიყო, მეგობარი უნდა ვიყო. "ძალით უნდა მოვაქციო?". ეკუმენიზმის წინააღმდეგ ერთი დიდი ცოდვაა: პროზელიტიზმი. არასდროს უნდა მივმართოთ პროზელიტიზმს მართლმადიდებლებთან ურთიერთობებში. ისინი ჩვენი ძმები და დები არიან, იესო ქრისტეს მოწაფენი. ამჟამინდელი მდგომარეობა ურთულესმა ისტორიულმა გარემოებებმა ჩამოაყალიბა. ჩვენ ორივეს გვწამს მამა, ძე და სულიწმინდა, გვწამს წმინდა ღვთისმშობელი. „და როგორ უნდა მოვიქცე?". არ უნდა გავკიცხო. არა, ეს არ უნდა ვქნა. მეგობრობა, ერთად სვლა, ერთმანეთისთვის ლოცვა. ლოცვა და ქველმოქმედება, როცა კი შესაძლებელია. აი, ესაა ეკუმენიზმი. და არა ძმისა თუ დის გაკიცხვა, მისთვის სალამის დაგვიანება, მხოლოდ იმიტომ, რომ მართლმადიდებელია.

ისევ საბრალო კოტეთი მინდა დავამთავრო. შენი სიტყვის დასასრულს ასე სთქვი: „წმინდა მამაო, მეამაყება ჩემი კათოლიკეობა და ისიც, რომ ქართველი მღვდელი ვიქნები"; შენ და ყველა თქვენ, ქართველო კათოლიკენო, გთხოვთ, დაგვიცვათ ამქვეყნიურობისგან. იესო ხომ ასე ძალუმად გვაფრთხილებდა ამქვეყნიურობის შესახებ. საიდუმლო სერობის საუბარში მან სთხოვა მამას: "მამაო, დაიფარე [მოწაფენი] ამქვეყნიურობიდან. დაიცავი ამ ქვეყნისგან". ყველამ ერთად ვითხოვოთ ეს მადლი, რათა უფალმა გვიხსნას ამქვეყნიურობიდან და ეკლესიის ადამიანებად გვაქციოს. განგვამტკიცოს რწმენაში, რომელიც ბებიიდან და დედიდან მოგვეცა; განგვამტკიცოს რწმენაში, რომელსაც წმინდა ღვთისმშობლის მოსასხამის ქვეშ უსაფრთხოდ ვინახავთ.

და ასე, როგორც ვართ, გაუნძრევლად, წმინდა ღვთისმშობლის მიმართ ვილოცოთ ავე მარია. [წარმოთქვამს ავე მარიას].

ახლა კი ჩემს ლოცვა-კურთხევას მოგცემთ. და გთხოვთ ილოცოთ ჩემთვის. [წმინდა მამა გასცემს ლოცვა- კურთხევას]. ილოცეთ ჩემთვის.

(პაპი ფრანცისკეს მიმართვა მღვდლების, ბერ-მონაზვნების, სემინარისტების და სამრევლო მუშაკებისადმი, ყოვლადწმინდა ქალწული მარიამის ცად აღყვანების სახელობის ეკლესია, თბილისი, შაბათი, 1 ოქტომბერი, 2016 წ.)